

Παναγιώτης Χριστοφίδης

«Η σκληρή δουλειά είναι ο μόνος τρόπος να ξεπεράσουμε την κρίση»

Γιατί πολλοί Έλληνες διαπρέπουν στο εξωτερικό; Οι περισσότεροι που μεταναστεύουμε στο εξωτερικό δεν έχουμε κάποιο «δίκτυ ασφαλείας» παρά μόνο περισσή υπερηφάνεια για την πατρίδα μας. Και αισθανόμενοι ότι οφείλουμε να την εκπροσωπήσουμε με τον καλύτερο τρόπο, αφενός εργαζόμαστε για την προκοπή της οικογένειάς μας, αφετέρου επιδιώκουμε την κορυφή στην επιστημονική και ακαδημαϊκή διαδρομή μας.

Πώς σας αγγίζει η κρίση της Ελλάδας; Η μητέρα μου και η αδελφή μου ζουν στον Κορυδαλλό και επικοινωνώ καθημερινά μαζί τους, μαθαίνοντας για όλες τις προκλήσεις που βιώνουν οι Έλληνες της μεσαίας τάξης - με τους χαμηλότερους μισθούς και τους υψηλότερους φόρους. Διαχειρίζονται την κρίση με αξιοπρέπεια και πολλή δουλειά. Η αδελφή μου, για παράδειγμα, πήρε το ρίσκο να ξεκινήσει μια μικρή επιχείρηση, ένα φροντιστήριο Αγγλικών, το οποίο πάει πολύ καλά. Εχω την πεποίθηση πως η σκληρή δουλειά είναι ο μόνος τρόπος για τους Έλληνες να ξεπεράσουμε την κρίση, και ήδη αρκετοί κινούνται προς αυτή την κατεύθυνση.

Σε τι ελπίζετε; Η χώρα να βγει δυνατώτερη από την κρίση και οι Έλληνες να κατανοήσουμε ότι δεν πρόκειται να

μας δοθεί βοήθεια από αλλού - όπως έγινε πολλές φορές στην ιστορία μας. Να εργαστούμε αξιοποιώντας το μυαλό μας και να είμαστε ενωμένοι και όταν τα πράγματα καλύτερεύουν.

Η ελληνικότητα είναι αίσθημα ή συνείδηση; Αισθάνομαι Έλληνας κουβαλώντας μέσα μου, και εφαρμόζοντας καθημερινά, μαθήματα ζωής που πήρα από τους γονείς και τους δασκάλους μου.

Γιατί φύγατε; Και με ποια πρόθεση θα γυρίζατε στην πατρίδα; Εφύγα γιατί ήθελα να κάνω καριέρα στον τομέα της μηχανικής και να εξελιχθώ στην ακαδημαϊκή κοινότητα σε νεαρή ηλικία - όπως και έγινε, αφού ανέλαβα την πρώτη μου θέση στο UCLA σε ηλικία 26 ετών. Κάτι τέτοιο θα ήταν αδύνατο στην Ελλάδα, καθώς το σύστημα δεν σου επιτρέπει να φτάσεις σε ανώτερες βαθμίδες με ταχείς ρυθμούς και τα επιστημονικά προσόντα δεν είναι, δυστυχώς, το μοναδικό κριτήριο για την καριέρα ενός ακαδημαϊκού δασκάλου.

Η δεύτερη χώρα σας σε τι σας επηρέασε; Θεωρώ τις ΗΠΑ δεύτερη πατρίδα μου, αφού εδώ έχω περάσει σχεδόν τη μισή ζωή μου. Η καθημερινότητα της οικογένειάς μας, ωστόσο, δεν είναι πολύ διαφορετική από την ελληνική, επειδή η σύζυγός μου διατήρησε τις δικές μας πολιτισμικές συνήθειες.

Ποια ελληνική συνήθειά σας κρατήσατε; Να παρακολουθώ την πολιτική επικαιρότητα ακόμη και όταν ο χρόνος μου είναι περιορισμένος, να βλέπω ελληνικό και ευρωπαϊκό ποδόσφαιρο και να συζητώ στο τηλέφωνο με τους παιδικούς μου φίλους στην Ελλάδα.

Ενα πρόσφατο ελληνικό έργο τέχνης που σας άγγιξε. Αγαπώ τα καλά τραγούδια και την ελληνική μουσική.

Εάν ήταν στο χέρι σας να αλλάξετε ένα πράγμα στην Ελλάδα, αυτό ποιο θα ήταν; Την νοστορπία και την έλλειψη αισθήματος ευθύνης του Έλληνα, κυρίως όταν πρέπει να αντιμετωπίσει τις συνέπειες από την παραβίαση κάποιου κανόνα.

Τι πιο μικρό ελληνικό αγάπησα. Την φιγούρα της γυναίκας μου Μαρίνας - τη χαρακτηρίζει μια βαθιά ελληνική μοναδικότητα.

Ο Έλληνας ήρωάς μου. Στην πραγματικότητα έχω τρεις: οι γονείς μου, η μητέρα μου που με δίδαξε με το παράδειγμά της να μην τα εγκαταλείπω ποτέ και ο πατέρας μου που με έπεισε πως για οποιοδήποτε πρόβλημα υπάρχει μια λύση. Το τρίτο πρόσωπο είναι ο Παύλος Φύσσας. Τον γνώρισα όταν ήταν περίπου πέντε χρόνων και ο παππούς του αγόρασε ένα σπίτι ακριβώς δίπλα στο δικό μας, στη Σαλαμίνα. Υπήρξε ένα εξαιρετο παιδί, από εξαιρετη οικογένεια, και λυπήθηκα βαθύτατα όταν τον είδα να πεθαίνει με αυτόν τον βίαιο τρόπο. Πιστεύω ότι ο θάνατός του και η μεγαλοψυχία με την οποία οι γονείς του χειρίστηκαν την κατάσταση θα απηχούν θετικά για την Ελλάδα για πολλά χρόνια στο μέλλον.

